

Teija Ahtiainen

Tähdententoja

runoja

Tähdententeja

© Teija Ahtiainen

Tämän teoksen tai sen osan kopiointi
on tekijänoikeuslain mukaisesti kielletty

Kuvat: s. 8 ja 14 Tuomo Valtonen

Kuvat: s. 26, 32, 38, 42, 52, 66, 72, ja 80 Teija Ahtiainen

Ulkoasu: R. Penttinen

Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-282-8

Sisällys

Esipuhe	7
Kaipaus	9
Hiljaisuuden ääretön syvyys	10
Tulikivet	11
Viitta	12
Yön varjoista kirkkauteen	13
Hetket	15
Muutos	16
Säröjä.....	17
Sisimmässä asuu valo	18
Paratiisilinnut	19
Kuun hohteessa.....	20
Odotus	21
Elämän ihmeitä	22
Uuteen huomiseen	23
Siipeni kantavat jälleen.....	24
Ikuisuuden porteilla	25
Turvapaikka.....	27
Kyyneleet	28
Universaalin rakkauden sylissä.....	29
Taikalintu.....	30
Näkymätön ystävä	31
Taivaankaarella.....	33
Elämän säikeet	34
Ote elämästä.....	35
Kietoudu hetkeen	36
Sisäiset muurit	37
Viljapellon viisaus	39
Kosken voima	40
Tuulen viesti	41

Ikuisuuden henkäys	43
Kehrääjäsirkat	44
Tienviitat.....	45
Unelmien alkulähteillä	46
Vapaus.....	47
Kello	48
Sanat sanomatta jääneet.....	49
Tuulen kuiskaus	50
Kauneuden lähteillä.....	51
Metsäorvokit	53
Vuorille	54
Rakkauden kosketus.....	56
Selviytyjä.....	57
Aavikon taistelija.....	58
Kuinka antaisin hetken tulla.....	59
Simpukan salaisuus	60
Ole ääretön poissa.....	62
Elämän ihme.....	64
Kaariporttien takana	65
Nuotiolla.....	67
Tietäjä	68
Mielen aihioissa.....	70
Salaisuus	71
Sudenkorento	73
Elämän rajaporteilla.....	74
Süipirikko	76
Tuulenpesiä.....	77
Seitti	78
Tiedän sinun kanssani kulkevan	79
Ilon pisaroita	81
Joutsenet	82
Tähdenlentoja	83

Esipuhe

Runoilla on kautta aikain peilattu tunteita ja niiden avulla on ilmaistu syvimpiä tunteita sekä ilossa, että surussa. Runoilla on mielestäni oma tärkeä funktionsa elämässämme, niiden kautta voi voimistua, eheytyä, kasvaa uudeksi tai pelkästään vaan antaa niiden viedä mukanaan ja nauttia lukemastaan.

Valitsin tämän runokokoelman nimeksi ”Tähdenlentoja” sen takia että meistä jokainen on aivan kuin pieni tähdenlento suuressa universumin kehdoissa. Samoin yksi runo on aina myös kuin pieni tähdenlento, kirkas leimahdus, joka valaisee mieltä ja antaa ymmärrykselle tilaa. Tähdenlennot edustavat myös toiveikkuutta, uskoa siihen, että toiveet kuullaan ja että ne joskus myös toteutuvat. Minulle tämän kirjan julkaiseminen on yksi suuren toiveen toteutuminen.

Nämä runot ovat syntyneet vahvoista tunnoista ja niiden juuret ovat tukevasti pohjanmaan lakeuksilla, pelloilla ja niityillä, kattonaan avara taivaankansi. Kirjoitin tämän runokokoelman juuri Sinulle, sydämellä ja koko sielullani. Toivon jokaisen löytävän niistä juuri itseä puhuttelevia runoja, joihin voi palata aina uudelleen ja uudelleen. On ilo löytää ja oivaltaa.

Omistan tämän kirjan rakkaalle, jo edesmenneelle Martta mummulleni, joka aikanaan rakasti kirjoittamista, juuri niin kuin minäkin.

Alavudella, 2.1.2011

Teija Ahtiainen

Kaipaas

Kaipaam rauhallisuuden lähteille,
kuin kesäisen kukkaniityn
halki kiitävä perhonen
aistii hetkien täydellisyyden.

Kaipaam vedenpintaan
piirtyviä viivoja,
elämänlankoja.

Kaipaam sateen jälkeistä
kirkkautta,
uuden tuoksua,
hetkeä jolloin elämä uusiutuu.

Kaipaam häntä,
joka sanoisi rauhoittavat sanansa
ja vakuuttaisi minulle,
että kaikki on hyvin,
elämä jatkuu.

Kaipaam hetkeen,
jolloin hauraat pisarat
verkkokalvoillani syntyvät ilosta,
valosta sisälläni.

Hiljaisuuden ääretön syvyys

Hiljaisuuden äärettömässä syvyydessä
kuuntelen sen sanomaa.
Äänettömyden avaruudessa
kaiken sen kuulen.
Silmät suljettuina näen kaiken sen,
mitä en voi edes todeksi ymmärtää.

Puhun suljetuin huulin kaikesta siitä,
mitä en sanoiksi uskalla todeta,
en edes itsellenikään.
Avaan korvani kuulemaan kaiken sen,
mitä en edes halua kuulla.

Hiljaisuudessa, suuressa äänettömyydessä,
totuuden kalliit vavahtelevat
vaikkei kukaan niitä liikuta, eikä sano mitään.

Hetken, sen pienen hetken,
kaikki on yhtä ja ymmärrettävää.
Silloin saa palata tietoisuuden alkulähteille,
omaan itseän,
hiljaisuuteen,
ikiaikaiseen viisauteen.

Tulikivet

Kuin hehkuvien tulikivien päällä
kävelin taukoamatta,
vaikka tunsin jalkain alla poltteen,
joka raastoi sisältä asti.
Silti jatkoin matkaa,
vaikka se tuntui vievän minulta kaiken.

Tuskan taittamana,
tietäni haparoiden kulkien
viimein ymmärsin sen.
En tarvitse tulikivien tuhkaa tai tulta alleni
mennäkseni eteenpäin
elämänliekkiä etsiessäni,
löydän sen kaiken voiman itsestäni.

Tuona hetkenä tiesin,
ettei minun tarvitse enää koskaan kävellä
menneitten jäänteissä,
noissa jämähtäneissä tulikasteissa.
Tulen löytämään tieni
joita kartoittavat kevyemmät askeleet,
kaikista polttomerkeistä vapaat.

Viitta

Murheen viitta hartioilla,
takana tuhat valvottua yötä,
sanomattomia sanoja,
tekemättömiä tekoja,
ymmärtämättömiä aikomuksia,
tunteita, joita ei edes ymmärrä.

Niin kauas piti matkata
vuosikausien taakse,
niin monien teiden varsille.
Hiljalleen oli viitta päälle piirtynyt,
kuin näkymätön käsi olisi sen luonut
surun tummista seiteistä.

Riisun viimein tuon viitan yltäni,
en tarvitse sitä enää.
Heitän sen elämän tuleen
polttaen tuhkaksi nuo tunteet
turhaksi jo käyneet,
en edes hiillosta jätä.

Mennyt ei palaa,
eikä tekojani korjaa.
On vain huominen.

Yön varjoista kirkkauteen

Kuulaiden kaskaiden varjossa,
yön sykkivänä seittinä
pakenen hiljalleen omia tunteitani
ja kaikkea sitä, mikä piti minut koossa
ja mistä tunnistin itseni.
Unien keitaiden kajossa juoksin
hiljaa kohti tuntematonta,
suurta ja saavuttamatonta.

Kuulin oman huutoni kaukaa,
mutta silti niin läheltä.
Tulilinnut lensivät taivaalla
luoden siihen mystistä valkeaa.
Tumma taivas liekehti
tietoisuuden tulta,
värisi kauniisti omassa kaikkeudessaan,
kaukana moskeijan tornit.

Kohtasin itseni öisillä kujilla,
mosaiikkikatujen varjossa,
kirsikkapuun katveessa,
kaiken olevaisuuden lähteillä.

Unimaailman hiljaisista hetkistä
palaan hiljalleen takaisin,
voimaantuneena kokemastani.
Herään uuden aamun hohteeseen
ja sen tuomaan kauneuteen.
Kiitän hiljaa öisiä retkiäni,
jotka ravitsevat rikkauksellaan sisimpäni.

Hetket

Hetkien intensiteetti,
vastapainona
tuntien tappava tylsyys.

Odotus
ja sen piinallinen kaiku korvissa
sekä kantapäiden kärjissä.

Hetki, hetki vielä
ja aina vaan
odotan muutosta.
Uutta aikaa.

Tiedän sen tulevan ja olen valmis,
aseistettu itseni kanssa.
Otan vastaan
kaikki ne hetket, jotka veivät minut tähän
ja tuovat minut uuteen.

Joskus saavutan määränpääni,
pienen välisataman suuressa suunnitelmassa
ja tiedän, etteivät mitkään etapit olleetkaan turhia,
eikä olemassaoloni näkymätöntä.

Tärkeintä lienee kuitenkin
olla matkalla,
eläen joka ainoan hetken siten,
että se on matkanteon arvoista.

Muutos

Sanovat, että tarvitaan suuria tekoja,
mahtipontisia elkeitä
ja että pitää omistaa lähes kaiken.

Ei, ei se niin ole.
Tarvitaan yksi sana,
yksi pieni ele.
Ei tarvitse edes omistaa mitään.

Muutos ei kuuntele torvisoittokuntaa,
eikä muiden sanoja
vaan hiljaisuutta itsessä,
sitä yhtä sanaa, sitä yhtä elettä.

Luo muutos mielessäsi
siten, että se voisi olla totta.
Avaa tietoisuutesi ikkunat
vastaanottamaan.

Muutosten tuulet puhaltavat kyllä
kun niiden aika on,
tehden pienistä hetkistä
suuren kokonaisuuden,
antaen kaikelle uuden mahdollisuuden,
joka hetken elämää täynnä.

Säröjä

Ehjä, vaan ei kokonainen.
Rikki, vaan ei rikkinäinen
Elämän tulessa palamaton,
sitä minä olen.

Joka solullani paikalla,
vaan silti en aina läsnä.
Säröjä täynnä
mutta silti yhtenäinen.

Sielun syvimässä
kirkkaimmat veet,
joskus sameaa ja sakeakin,
mutta silti aina virran mukana.

Sydämen pohjassa
elämän palo, vaikka välillä
routaa ja jäätä
tunteiden tiellä.

Kiinni vahvasti tässä elämässä,
ote välillä lipsuen,
mutta silti lujasti elämään tarraten.

Sisimmässä asuu valo

Sisimpäni syvin olemus, kuule minua.
Auta ymmärtämään minulle sattuneet asiat.
Kerro tapahtumat kuiskaten,
ihan hiljaa,
anna niiden aueta.

Älä huuda minulle näistä päivistä,
menetetyistä hetkistä,
unohdetuista sanoista,
tekemättä jääneistä teoista,
sillä ne ovat kohta menneet
yön tummaan syliin.

Älä menneeseen tartu,
vaan kerro huomisesta,
tulevasta,
hetkistä, joilla on vielä mahdollisuus
olla jotain muuta kuin ennen.

Näytä tie uuteen ymmärrykseen,
nosta tajuntani tasoa.
Anna minun vastaanottaa
tässä hiljaisuudessa
uudenlainen tietoisuus
ja avata sisimpäni verhot kirkkaaseen valoon
jotta tiedän, että siinä on tieni, totuuteni, elämäni
ja sitä tahdon kulkea.